

tingentssystemet, da havde en stor Betydning, om denne Bestemmelse blev vedtagen eller ikke, saa seer jeg ikke, at der er nogen egentlig Berettigelse til at opretholde den, naar Taksen er om et Procentsystem, og naar det maa erkjendes, at det strider mod den hele Tanke, hvorpaa Loven er bygget. Jeg skal imidlertid paa den anden Side erkjende, at dette Spørgsmaal ikke har nogen stor praktisk Betydning; thi ligesom det ikke har været reist under hele Forløbet af Loven af 25de Jult 1867, saaledes har der kun foreligget eet Tilfælde efter Loven af 1864, og det er navnlig dette, der har henledet Opmærksomheden paa Spørgsmaalet. Af langt større Betydning er derimod Slutningen af § 3, som jeg aldeles ubetinget maatte have modsat mig og maatte have for langt forandret i dette Thing, dersom man ikke, for at imødekomme de Betænkkeligheder, der fra min Side bleve reiste derimod, havde tilføjet en Bestemmelse i § 18, hvorefter det er muligt at raade Bod paa de Ubilligheder, som kunne blive en Følge af Bestemmelsen i § 3. Denne Bestemmelse gaaer jo ud paa, at, naar en Formue eller en Virksomhed i det Aar, der gaaer forud for selve Skatten, er gaaet over til Andenmand, da skal denne Andenmand, Erhververen, være pligtig til ikke alene at betale Skat af Frugten af sin egen Virksomhed og af sin egen Formue i det foreløbne Aar, men han skal ogsaa være pligtig til, ialfald deeltvis, at svare Skat af den Formue eller den Virksomhed, som han ikke har havt i det foregaaende Aar, uden Hensyn til, under hvilke Betingelser han er gaaet ind i Virksomheden eller har overtaget Formuen. Det er en Fordring, der ganske vist i visse Tilfælde kan opstilles, uden at man derved træder noget Menneffe for nær, men det er paa den anden Side en Fordring, der fremsat i en saadan Almindelighed, og naar Virksomheden tages med, efter min Overbeviisning i de allerfleste Tilfælde vil medføre saadanne Ubilligheder, at en saadan Bestemmelse ikke bør staae i Loven. Dersom man havde indskrænket sig blot til Formuen, da vilde der ganske vist ogsaa være noget Principstridigt deri, men de praktiske Følger vilde dog maaskee være forsvindende; men naar der er Tale om Overgangen af en Virksomhed, og

Bestemmelsen saaledes gjøres anvendelig paa Overdragelser, der gaae for sig hver eneste Dag, f. Ex. paa det Tilfælde, at en mindre Landeiendomsbesidder overlader sin Søn Gaarden imod en Afgt, og det uden Hensyn til, om Sønnen f. Ex. har maattet udrede en stor Arvepart til sine Sødkende, eller hvilke andre byrdefulde Betingelser han maatte være gaaet ind paa, da siger jeg ubetinget, at det er Noget, som jeg ikke kan finde forsværligt eller billigt. Naar jeg ikke bestomindre vilde kunde finde mig deri, da er det, fordi der i § 18 er givet en Bemyndigelse for Skattemissionsterne til at tage Hensyn til disse Forhold og tilstaae en passende Nedsættelse, hvor Ubilligheden ved denne Regels Gjennemførelse vilde blive for stor. — Jeg mindes i Dieblittet ikke flere Enkeltheder, der maatte være fremdragne, men jeg forbeholder mig at udtale mig derom, dersom de paany skulde fremkomme. — Jeg ønsker blot til Slutning at henvende en Bemærkning til den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Fessen), forsaavidt som han i gaar udfastede den Tanke, at Indkomstskatten var den uretfærdigste af alle mulige Skatter. Jeg troer, det er at drive sin Aversjon for Indkomstskatten noget vel vidt. Jeg skal give det ærede Medlem Ret i, at jeg ikke kan anerkjende den for at være en retfærdig Skat, idet jeg ligesaa lidt i denne som i nogenfømhelst anden af vore Beskatningsregler er istand til at kunne gennemføre Retfærdighedens Princip, Retfærdighedens Fordring. Der er jo navnlig den meget væsentlige Styggelse ved Indkomstskatten, at man ikke er istand til at tage Hensyn til en Mands Udgifter, men alene til hans Indkomst, og den alene er aldeles utvivlsomt en meget ufuldstændig Regulator med Hensyn til Bestemmelsen af hans Skatteevne. Det er ogsaa navnlig denne Betragtning, der gjør, at jeg maa reise en bestemt Modstand imod at knytte den communale Beskatning og Statsbeskatningen sammen; thi jeg erkjender, at, hvor man er istand til at kunne oversee en Mands hele Forhold, hans hele Stillning, altsaa ogsaa hans Udgift, der kan der være Rum for en noget stærkere Beskatning, end der kan være, hvor man griber